

зията, обаче тъкмо за това властта ги пренебрегва и никога не приема тѣхни представители въ заседанията на Висшия съветъ на труда. Отношението ѝ къмъ Свободния синдик. съюзъ, който е една праздна фирма безъ какво годе съдържание, е тъкмо противно. Негови представители тя кани въ заседанията на Висшия съветъ на труда, отъ неговата срѣда изпраща делегати въ международното бюро на труда, както бѣ случая отъ начало съ Григоръ Дановъ, а после съ П. Алевковъ и Д. Ивановъ — и тримата прононсирани социалфашисти и водачи на „неутрални“ професионални съюзи. Подобни примѣри могатъ да се посочатъ много, обаче и приведения е достатъченъ, за да покаже, кои професионални съюзи и кой синдикаленъ интернационалъ сж на правъ и кой — на кривъ пѣтъ, за да може сѣки учитель да опредѣли своята позиция, на която трѣбва да застане въ професионалнитѣ борби. Още Августъ Бебелъ казваше: „хвали ли те противника — ти си на кривъ пѣтъ; брутализира ли те и преследва — ти си на правъ пѣтъ“.

Около неутралитета въ учителското движение се води доста отдавна борба между учителитѣ — „социалисти“ и учителитѣ — „неутралисти“.

Да разгледаме тази борба по-обстойно:

\* \* \*

Така нареченото „движение на учителитѣ неутралисти“ не датира отъ скоро. Въ една или друга форма, кога по-силно, кога по-слабо то сществува много по-отрано. Неговата по-слаба или по-силна проява е зависѣла отъ разположението на борещитѣ се и сществуващи учителски професионални организации. Когато сществуваше *Организацията на учителитѣ и служителитѣ по Народн. Просвѣта*, която водѣше професионалната борба на учителството върху почвата на пролетарската класова борба и застрашаваше сществуването на Б. У. Съюзъ, враждуващитѣ братя въ него се примиряваха, спотайваха и задружно водѣха своята атака противъ нея. Разпритѣ между „неутралисти“ и „социалисти“ мѣкваха. Всички заедно образуваха единенъ фронтъ противъ общата опасностъ, защото насреща си имаха идеенъ противникъ, който еднакво безпощадно изобличаваше и атакуваше както еднитѣ, така и другитѣ. Обаче, когато се измѣнѣше съотношението на наличнитѣ борещи се учителски организирани сили и насреща си БУС нѣмаше идеенъ противникъ, борбата между „неутралисти“ и „социалисти“ отново пламваше и се водѣше съ толковъ по-голѣмо ожесточение, колкото повече надеждата на държещитѣ въ рѣцетѣ си съюзната власть социалисти да запазятъ своитѣ мѣста бѣ застрашена, а надеждата на „неутралиститѣ“ да пипнатъ тая власть бѣ малко или много осигурена. Предцитѣ на „неутралиститѣ“ сж така нареченитѣ „капитани“ и тѣхенъ теоретикъ е Т. Г. Влайковъ, сега виденъ сговористъ, а на „социалиститѣ“ — така нареченитѣ „матроси“ и тѣхни теоритици — бившитѣ и сегашни общодѣлци, които отъ дълги години стоятъ начело въ БУС. Тѣхната борба, кой да стои начело въ Съюза, води началото си още отъ II и III конгресъ на БУС, само че подъ различни форми, обаче почти съ едно и сщщо съдържание. Тази борба се особено засили, откакъ